

Arrest

nr. 63 891 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2002 werd verzoeker, nadat de minister van Binnenlandse Zaken hem bij beslissing van 24 maart 2002 had uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de wet van 22 december 1999), een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2. Via een op 1 november 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 15 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd, die verzoeker op 15 maart 2011 ter kennis is gebracht, luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt overigens expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Het door betrokkene voorgelegde document, namelijk een “Carte d’immatriculation” van het Consulaat-generaal van Marokko te Brussel kan door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 15 maart 2011 ter kennis werd gebracht, luidt verder als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 8 mei 2002 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring, al dan niet vergezeld van een accessoire vordering tot schorsing, van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 15 maart 2011 ter kennis werd gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Formele schending van de motiveringplicht.

Verwerende partij schendt bij het nemen van de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bovengenoemde rechtsregelen en middelen in rechte.

Immers verzoeker wijst op het feit, dat hij wel degelijk een identiteitsdocument heeft gevoegd in het dossier en bij zijn ingediende aanvraag, met name een “carte d’immatriculation” afgeleverd door het Consulaat-generaal van Marokko te Brussel;

Verwerende partij betwist deze – dit blijkt immers niet uit de bestreden beslissing – de echtheid van dit stuk niet;

Het bewuste document wordt afgeleverd door een erkende internationale instelling van een internationaal erkend land, zijnde het Consulaat-generaal van Marokko te Brussel;

Het betreft in casu een document dat kan gelijkgesteld worden met een reistitel, nu het wordt afgeleverd aan betrokkene wanneer deze een paspoort aanvraagt;

Het stelt betrokkene in staat te reizen naar zijn land van herkomst, indien zulks nodig zou zijn;

De door verwerende partij geciteerde omzendbrief met betrekking tot de identiteitsvoorwaarden stelt dat als bewijs van identiteit kunnen aanvaard worden:

- 1. Nationaal paspoort.*
- 2. Gelijkwaardig reisdocument.*
- 3. Nationale identiteitskaart.*

Verzoeker [heeft in] casu een gelijkwaardig reisdocument afgeleverd.

Uit geen enkele motivering in de bestreden beslissing blijkt waarom de “carte d’immatriculation” zoals afgeleverd door het Consulaat-generaal van Marokko te Brussel geen gelijkwaardige reistitel is en dit document niet zou erkend zijn;

Verzoeker heeft dus het raden waarom zijn identiteitsdocument niet voldoet;

Hierdoor schendt de bestreden beslissing overduidelijk de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en dient de bestreden beslissing vernietigd te worden;

[...] Materiële schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt bovendien niet alleen de formele motiveringsplicht maar bovendien ook de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing stelt letterlijk:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde ...”

[...]

Dit is niet in overeenstemming met de door verzoeker ingediende stukken, verzoekschriften en bescheiden die in tempore non suspecto stellen:

Het begeleidend schrijven van de toenmalig raadsman van verzoeker stelt immers uitdrukkelijk:

“Hierbij stuur ik u de regularisatieaanvraag van de heer [B.] betreffende de machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden in België wegens buitengewone omstandigheden.

In bijlage bevindt zich tevens een kopij van de identiteitskaart alsook getuigenissen van vrienden om de regularisatieaanvraag te ondersteunen. Ik dank u om hieraan het nodige gevolg te wille[n] geven.

Met vriendelijke groeten.

[W. V. L.]

[...]

Ook het door de vorige raadsman van verzoeker gevoegde verzoekschrift vermeldt op de eerste bladzijde in line:

“Verzoeker kwam aan in België in 1983 en vroeg asiel op 29 januari 2000

Verzoeker voegt hierbij een kopij van zijn identiteitskaart.”

[...]

Verzoeker begrijpt dus niet waarom er sprake is van het niet gevoegd hebben van een identiteitsdocument.

Verzoeker vroeg immers speciaal omwille van de geruchten m.b.t. een nakende regularisatiecampagne een nationaal identiteitsdocument aan.

Verzoeker voegt nogmaals in bijlage een kopij van zijn nationale identiteitskaart dewelke reeds werd afgeleverd op 3/4/2009.

Verzoeker bewijst dat hij een nationale identiteitskaart had voor de aanvraag, en bovendien wijst verzoeker op het feit dat zijn vorige raadsman uitdrukkelijk schrijft dat deze gevoegd werd bij het dossier.

Dit is dan ook niet in overeenstemming met de materiële motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden gelet op het feit dat ze behept is met een materiële schending van de motiveringsplicht, nu ze enerzijds stelt dat verzoeker geen nationale identiteitskaart heeft gevoegd terwijl uit de feiten en omstandigheden het tegengestelde mag blijken;”

4.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

[...]

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In de mate dat verzoeker van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

*"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT)
(R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)*

[...]

Uit de omzendbrief dd. 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering inzake het verblijf van vreemdelingen, blijkt het volgende:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, kon verzoeker niet hebben voldaan aan die bij wet en omzendbrief gestelde voorwaarden.

In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd dat verzoekers aanvraag dd. 10 november 2009 niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal gekend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis §1 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker houdt ten onrechte voor als zou de voorgelegde 'carte d'immatriculation' een gelijkwaardig reisdocument zijn om de enkele reden dat deze kaart afgeleverd is door de Marokkaanse Consulaire posten.

Feit is wel dat deze 'carte d'immatriculation' slechts een 'registratie' inhoudt bij de Marokkaanse Consulaire posten in België, doch niet hetzelfde is als een nationaal paspoort of een nationale identiteitskaart.

In iedere hypothese maakt verzoeker niet duidelijk waarom hij niet het nodige deed om aan de hand van deze 'carte d'immatriculation', hem afgeleverd te Brussel dd. 21 juni 1996, een Marokkaans pas[p]oort of identiteitskaart aan te vragen.

Het komt de verzoekende partij immers toe om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te stofferen aan de hand van de nodige (identiteits)documenten; deze voorwaarde is een ontvankelijkheidsvereiste.

Verzoeker kon bijgevolg niet vrijgesteld worden van de in artikel 9bis vermelde voorwaarde, zoals hij ten onrechte voorhoudt.

Daar waar verzoeker verwijst naar de dd. 10 november 2009 ingediend[e] aanvraag om machtiging tot verblijf en naar de verwijzing naar de 'kopij van de identiteitskaart', stelt de verwerende partij vast dat er zowel in het begeleidend schrijven als in de aanvraag zelf, inderdaad verwezen wordt naar deze kopij. Uit de inventaris blijkt echter dat er verwezen wordt naar stuk 1 'kopie pas[p]oort' en stuk 2 'vervolg' en dat de stukken die effectief toegevoegd worden aan de aanvraag en de stempel 1 en 2 dragen geen identiteitskaart betreffen, maar wel degelijk de 'carte d'immatriculation', afgeleverd dd. 21 juni 1996 door de Marokkaanse Consulaire posten te Brussel.

De verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een document dat niet werd voorgelegd. Het loutere feit dat er thans aan het verzoekschrift een Marokkaanse identiteitskaart wordt toegevoegd, doet niets af aan wat voorafgaat.

Uit niets blijkt derhalve dat de beslissing op onredelijke of disproportionele wijze zou zijn genomen, rekening houdende met de stukken die door verzoeker werden voorgelegd werden ter staving van de aanvraag.

Verzoeker heeft geen geldige identiteitsdocumenten voorgelegd, noch een uitleg die hem van deze verplichting vrijstelt. Derhalve werd terecht beslist dat de aanvraag onontvankelijk is."

4.1.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk is omdat hij heeft nagelaten een kopie van zijn internationaal paspoort, een kopie van een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart bij deze aanvraag te voegen en omdat hij evenmin een geldige motivering heeft verstrekt die toelaat om hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Tevens wordt uiteengezet dat de door verzoeker aangebrachte "Carte d'Immatriculation" afgeleverd door het consulaat-generaal van Marokko te Brussel niet wordt aanvaard als zijnde een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu dit document geen internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart is en wordt verwezen naar de omzendbrief van 21 juni 2007. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn stelling dat niet werd geduid waarom het door hem gevoegde document niet als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

De in de eerste bestreden beslissing opgenomen motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe te begrijpen op welke gronden deze beslissing is gebaseerd, zodat hij in de mogelijkheid is te oordelen of er reden is om een beroep in te stellen en om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. In zoverre verzoeker het motief dat de eerste bestreden beslissing onderbouwt inhoudelijk bekritiseert voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

Uit deze bepaling blijkt dat een vreemdeling die via de burgemeester van de plaats waar hij verblijft een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen enerzijds zijn identiteit dient aan te tonen en anderzijds aannemelijk moet maken dat er buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland. Alvorens de aanvraag ten gronde kan onderzocht worden dient verweerder derhalve te onderzoeken of voldaan werd aan deze, door de wetgever voorziene, ontvankelijkheidsvoorwaarden. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel is (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*). In casu oordeelde verweerder dat verzoeker in gebreke bleef zijn identiteit aan te tonen aan de hand van een dergelijk document en dat hij in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden evenmin een geldige motivering opnam die toeliet hem vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van de door hem ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België zowel aangaf over een identiteitskaart als over een paspoort te beschikken, doch slechts een op 21 juni 1996 door het consulaat-generaal van Marokko te Brussel afgeleverde “*Carte d’Immatriculation*” bij deze aanvraag voegde.

Verzoeker betwist niet dat de door hem bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden “*Carte d’Immatriculation*” geen paspoort of identiteitskaart is. Hij houdt evenwel voor dat het een met een paspoort gelijkgestelde reistitel betreft, waarvan de geldigheid door verweerder niet wordt betwist, en dat dit document bijgevolg wel degelijk een ‘*identiteitsdocument*’ is in de zin van artikel 9bis, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient evenwel op te merken dat de door verzoeker voorgelegde “*Carte d’Immatriculation*” slechts attesteert dat de heer K. D. zich op 21 juni 1996 heeft laten registreren bij het consulaat-generaal van Marokko te Brussel. Uit dit document kan echter niet kan afgeleid worden dat het een reistitel betreft die kan worden gelijkgesteld met een paspoort. Voormeld document vermeldt bovendien uitdrukkelijk dat het aan het consulaat-generaal dient te worden teruggegeven indien de houder het Belgische grondgebied definitief verlaat, waaruit blijkt dat het niet bedoeld is als reistitel. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onwettig om de neergelegde “*Carte d’Immatriculation*”, die daarenboven slechts geldig was tot 2001 en een verouderde foto bevat, niet te beschouwen als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers betoog dat hij in het kader van zijn bij brief van 1 november 2009 ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk tevens een identiteitskaart heeft neergelegd, geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker brengt ook geen enkel (begin van) bewijs aan dat hij wel degelijk een Marokkaanse identiteitskaart overmaakte in het kader van voormelde aanvraag. Uit de inventaris van de stukken die verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voegde blijkt bovendien duidelijk dat waar verzoeker in zijn aanvraag verwees naar een paspoort en een identiteitskaart hij doelde op de “*Carte d’Immatriculation*”.

Verzoeker voegt thans bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn nationale identiteitskaart. Hij stelt dat deze werd afgeleverd op 3 april 2009 en dat hij bijgevolg in het bezit was van een nationale identiteitskaart voorafgaand aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad wijst er evenwel op dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Ook uit het advies van de Raad van State bij de wetwijziging blijkt duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184*). De Raad van State stelt immers dat: "(...) het verschil tussen de drie gevallen waarvan sprake is in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, enerzijds, en het ontworpen artikel 9bis, § 1, eerste lid, anderzijds, (ligt) in het feit dat in de drie gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, het niet nodig is een identiteitsbewijs over te leggen" (zie ook RvS 3 februari 2011, nr. 211.013). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*). Nu niet blijkt dat verzoeker een (kopie van zijn) nationale identiteitskaart overmaakte in het kader van zijn aanvraag kon verweerder geen rekening houden met dit document dat verzoeker pas voor het eerst aanbrengt in het kader van de procedure voor de Raad.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat verzoeker heeft nagelaten een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te voegen bij zijn bij brief van 1 november 2009 ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. Wat de in het eerste middel ingeroepen schending van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte beginselen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende beginselen volgens verzoeker door de eerste bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het door verzoeker aangevoerde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel nogmaals de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"De bestreden beslissing kan onmogelijk redelijk en proportioneel genoemd worden;

Verzoeker toont aan dat hij een zeer redelijk verzoek had tot het regulariseren van zijn verblijfstoestand;

Verzoeker voldeed ruimschoots aan verschillende voorwaarden van diverse criteria om te worden geregulariseerd:

1. *Wat betreft de toepassing van 2.8.A.:*

- *verzoeker kan niet alleen 5 jaar aanwezigheid bewijzen doch bijna 30 jaar, zijnde het zesvoudige.*
- *Verzoeker heeft een omstandig bundel voorgelegd waaruit zijn integratie mag blijken, verzoeker die thans 51 jaar is en dus drie kwart van zijn leven in België doorbracht;*
- *Wat de voorwaarde van de geloofwaardige poging kan geen discussie bestaan nu verzoeker een eerste regularisatieverzoek deed in 2000 (in het kader van de regularisatiewet)*

3. *Prangende humanitaire situatie.*

Dat ook hierover één en ander kan worden gezegd.

De ratio legis van de richtlijn en/of de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris, zijn duidelijk ingegeven dat mensen die zich reeds meer dan 5 jaar illegaal op het grondgebied bevinden, recht hebben op de regularisatie van hun verblijfstoestand;

Verzoeker verblijft hier reeds bijna 30 jaar, kwam hier als adolescent en heeft geen familie meer in Marokko die voor hem instaat of hem wil helpen;

Daartegenover staat dat verzoeker hier niet alleen er in geslaagd is - zoals ook verwerende partij aangeeft - om zich op zeer goede wijze te integreren, maar dat hij ook een warme familiale thuisstructuur heeft gevonden;

Hem thans dwingen, om na meer dan 30 jaar terug te keren naar zijn land van herkomst en zijn enige familie hier achter te laten om terug te keren naar een totale chaos zonder enige toekomst perspectief is onredelijk en onmenselijk, vooral gelet op het feit dat verzoeker zijjn identiteit wel degelijk kan bewijzen;

Hieruit mag duidelijk de onredelijkheid en de disproportionaliteit van de bestreden beslissing blijken, wat een schending uitmaakt;

Bovendien wijst verzoeker erop dat hij in het verleden in de vorige aanvraag strekkende tot regularisatie in 2000, wel een nationaal paspoort heeft gevoegd en dat dit dus reeds in het administratief dossier moet zitten.

In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept;

Gelet op het bovenstaande ware het dan ook niet meer dan redelijk geweest om verzoeker op te roepen voor de Commissie voor advies aan Vreemdelingen, om te verduidelijken;

De "last" van de extra procedurestap die de Commissie voor advies aan Vreemdelingen is, weegt niet op tegen de gevolgen voor verzoeker, en de mogelijkheid om bijkomende duidelijkheid te scheppen in zijn zaak."

4.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij kan enkel vaststellen dat verzoekers uiteenzetting niet dienstig is, temeer zijn aanvraag onontvankelijk werd bevonden en de verwerende partij zelfs niet kon overgaan tot het onderzoek ten gronde.

Het tweede middel is niet ontvankelijk, minstens niet ernstig."

4.2.3. De Raad dient nogmaals te benadrukken dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf slechts op ontvankelijke wijze kan worden ingediend indien de vreemdeling zijn identiteit aantoonst. Verzoeker liet na dit te doen en toonde derhalve niet aan te voldoen aan een van de in de wet voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarden. Het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kunnen geen afbreuk doen aan een door de wetgever gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarde waarvan verweerder niet kan afwijken (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoeker wijst er nog op dat hij in het kader van zijn aanvraag om in toepassing van de wet van 22 december 1999 te worden gemachtigd tot een verblijf een nationaal paspoort heeft voorgelegd en het administratief dossier bijgevolg een paspoort dient te bevatten. Bij de bespreking van het eerste middel werd er reeds op gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat een vreemdeling in het kader van zijn verblijfsaanvraag hoe dan ook een afschrift van zijn identiteitsdocument dient over te maken. Verzoeker bleef op dit punt in gebreke. Daarnaast moet worden gesteld dat de bewering van verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn aanvraag om op basis van de bepalingen van de wet van 22 december 1999 tot een verblijf gemachtigd te worden een nationaal paspoort neerlegde niet blijkt uit de aan de Raad overgemaakte stukken.

Verzoeker laat verder na toe te lichten op welke grond verweerder diende over te gaan tot het vragen van een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, nu is vastgesteld dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België heeft ingediend. Tevens moet worden geïnd dat ook een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen niet vermag afbreuk te doen aan de in de wet gestelde voorwaarden.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK